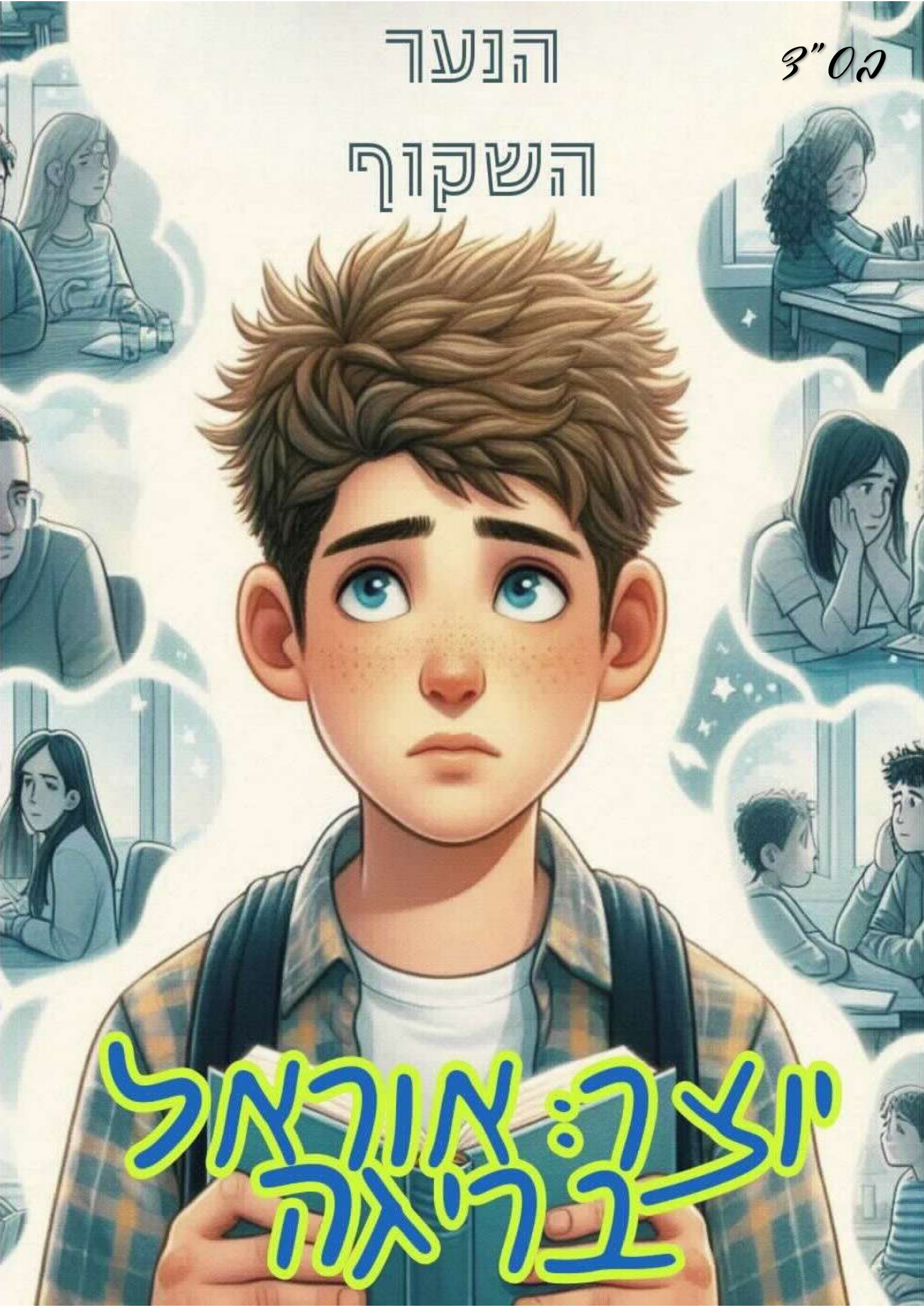

הנוער

3"02

השקוף

יוצרי: אוראל
בבליאקה

כל הזכויות שמורות © אוראל בריגה, 2025

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או להעביר בכל

דרך או אמצעי – אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק מהספר, בלא קבלת רשות

מפורשת ובכתב מבעל זכויות היוצרים.

כל הדמויות, המקומות והאירועים בספר זה הם פרי דמיונו של המחבר, וכל קשר ביניהם

לבין המציאות הוא מקרי בהחלט.

לפניות ובקשות ניתן לפנות ל:

ubriga@gmail.com

הקדשות

לבורא עולם, תודה על כל רגע, על ההשראה, על הדרך.

למשפחתי היקרה, שתמיד הייתה שם – בחיזוק, בליווי, באהבה אינסופית.
 לאשתי האהובה, חנינית, שללא התמיכה והאמונה שלך, המילים האלו היו נשורות רק
 חלום. תודה על הסבלנות, ההקשבה והמסירות בדרך ליצירת העולם הזה.
 ולילדיי האהובים – לביא, אראל, יואב, רוני וירום – הקוראים הראשונים שלי, השופטים
 החדים ביותר, והקהל הכי מופלא שיכולתי לבקש. בעיניים הסקרניות שלכם מצאתי כוחות
 להמשיך, וברגעי ההתלהבות שלכם נזכרתי שוב ושוב למה סיפורים הם קסם.
 הספר הזה מוקדש לכם – ולכל מי שמאמין בכוחן של מילים לשנות עולמות.
 פתחו דף, צאו למסע, והניחו לדמיון להוביל אתכם.

תוכן עיניינים

הקדמה:	עמוד 7
חלק 1: חיים בלתי נראים – חנן מתמודד עם תחושת כישלון ודחייה בבית הספר והבית.....	עמוד 9
חלק 2: הבריונים של השכונה – חנן מסתבך עם קבוצת נערים שמציקים לו בקביעות.....	עמוד 14
חלק 3: תקרית המורה – חנן גורם בלי כוונה למורה להרגיש אמפתיה כלפיו ומתחיל לחשוד שמהו מוזר קורה.....	עמוד 18
חלק 4: המשחק בכוחות – הוא בודק איך אנשים מגיבים אליו כשהוא מתרכז בתחושותיהם.....	עמוד 21
חלק 5: הסוד של נועה – נועה, חברתו היחידה, שמה לב לשינוי ומנסה לעזור לו להבין את זה.....	עמוד 26
חלק 6: הזקן המסתורי – שאול, דמות מסתורית, מתחיל לעקוב אחריו ומדבר איתו לראשונה.....	עמוד 29
חלק 7: הצעה משונה – שאול מזמין את חנן לפגישה ומספר לו על עוד אנשים כמוהו.....	עמוד 31
חלק 8: ניסוי ראשון – חנן מגלה שכוחו אינו מקרי וניתן לשלוט בו.....	עמוד 33
חלק 9: הילד בעל עיני האור – חנן פוגש מישהו נוסף כמוהו, אך עם יכולת שונה משלו.....	עמוד 37

- חלק 10 : האזהרה – שאול מזהיר שהיכולות שלהם מעוררות תשומת לב מסוכנת..... עמוד 40
- חלק 11 : המרדף הראשון – מישהו עוקב אחריו והוא נאלץ לברוח לראשונה..... עמוד 42
- חלק 12 : ניסוי שני – הצד האפל – חנן מגלה שכוחו יכול לשמש גם למניפולציה, ולא רק לעזרה..... עמוד 45
- חלק 13 : המורה המוזר – מישהו נוסף בבית הספר שם לב להתנהגותו החריגה..... עמוד 48
- חלק 14 : הזימון הסודי – חנן מקבל זימון למקום מסתורי שבו נמצאים בעלי כוחות נוספים..... עמוד 52
- חלק 15 : ניסוי שלישי – רגש קולקטיבי – הוא מנסה להשפיע על קבוצת אנשים בבת אחת..... עמוד 55
- חלק 16 : הבריחה – ארגון ממשלתי מנסה לאתר אותו והוא נאלץ להיעלם..... עמוד 58
- חלק 17 : המשימה הראשונה – שאול מטיל עליו משימה ראשונה, לחלץ מישהו כמוהו..... עמוד 61
- חלק 18 : נועה בסכנה – בגלל קרבתה לחנן, היא נלקחת לחקירה..... עמוד 63

- חלק 19 : הצלת נועה – הוא חייב להשתמש בכוחותיו בתבונה כדי לחלץ אותה.
עמוד 65
- חלק 20 : מחיר הכוח – הוא מבין שיכולותיו עלולות לסכן את הקרובים אליו.
עמוד 68
- חלק 21 : המפגש עם הצללים – הוא נחשף לראשונה לצד האפל של הכוחות.
עמוד 70
- חלק 22 : היעלמותו של שאול – דמות המנטור שלו נעלמת ללא עקבות.
עמוד 74
- חלק 23 : בחירה גורלית – האם לברוח או להילחם על מקומו בעולם החדש?
עמוד 78
- חלק 24 : ההתחלה האמיתית – הוא מקבל החלטה לפעול, אך המחיר גבוה.
עמוד 82

הקדמה

הנער השקוף – ספר שנולד משילוב בין יצירתיות אנושית ובינה מלאכותית! לפני שאספר על מעורבות ה-AI ביצירת הספר הזה, בואו נדבר על הסיפור עצמו – הנער השקוף הוא רק הספר הראשון מתוך סדרה של שבעה ספרים! סדרה שתלווה את חנן במסעו המופלא, שבו הוא ילמד על כוחותיו, יתמודד עם אתגרים בלתי צפויים, ויגלה דברים חדשים ומפתיעים על עצמו ועל העולם שסביבו.

בספר הראשון, אנו מתוודעים לחנן – ילד שמרגיש בלתי נראה, עד שהוא מגלה שהוא יכול לשנות את הרגשות של הסובבים אותו. הנער השקוף הוא מסע מרתק של נער שמנסה להבין את מקומו בעולם, ומתמודד עם כוח יוצא דופן שהוא אפילו לא ידע שיש לו. האם הוא ינצל אותו לטובתו האישית? האם הכוח הזה בכלל בשליטתו? ומה הוא יעשה כשהוא יגלה שהוא לא לבד?

זהו סיפור על חיפוש עצמי, התמודדות עם כוחות לא מוסברים, ועל שאלות שכל אחד מאיתנו שואל את עצמו – איך אנחנו נתפסים בעיני אחרים, והאם אנחנו באמת נראים כמו שאנחנו חושבים?

אבל איך נכתב הספר הזה? כאן מתחיל החלק המיוחד באמת: אני, אוראל, יוצר הספר הנער השקוף, יצאתי למסע כתיבה יוצא דופן. הספר הזה לא נכתב רק על ידי אדם אחד, אלא נוצר מתוך שילוב בין היצירתיות האנושית שלי לבין מספר מוחות מלאכותיים – כל אחד עם היתרונות והחסרונות שלו. הנער השקוף הוא לא רק סיפור מותח, אלא גם עדות לניסוי פורץ דרך בכתיבה חדשנית.

GEMINI היה אחראי על ניסוחי הטקסט הראשוניים, אך עם כל הכבוד לו – הוא מתקשה לשמור על מבנה אחיד של פסקאות, כותב באופן קצר ולעיתים לא מצליח לשמור על קו מחשבה רציף. אבל הוא סיפק בסיס רעיוני מצוין להתחלת הסיפור.

ChatGPT 📌 נכנס לפעולה והעניק עומק לתוכן, פיתח את הדמויות והוסיף תיאורים מרהיבים. אבל גם לו היו חסרונות – לפעמים חזר על תשובות קודמות, לא תמיד שמר על מבנה פסקאות אחיד ולעיתים כתב בצורה שדרשה שיפורים.

GROK 📌 – הבינה המלאכותית השלישית שנכנסה לתמונה, עזרה ביצירת קטעים ארוכים וקוהרנטיים, אבל היא נוטה "להתעייף" אחרי כמה פסקאות ודורשת הגהה מדויקת.

◆ **כאן נכנס התפקיד שלי כיוצר – אוראל בריגה.** ללא תהליך של חיבור כל החלקים, עריכה מעמיקה, תיקון שגיאות ושמירה על קו עלילה ברור, הספר הזה לא היה מגיע לאן שהוא הגיע. העבודה האנושית הייתה הכרחית כדי להפוך את התוכן הבלתי מסודר של הבינה המלאכותית ליצירה קריאה, מהנה ומרתקת.

📖 **הנער השקוף** הוא לא עוד ספר – זהו סיפור מרתק שמציג דמות ראשית שאי אפשר שלא להזדהות איתה, ואווירה מסתורית שתשאב אתכם פנימה.

🔥 אם אתם אוהבים סיפורים מסתוריים, דמויות בלתי נשכחות, וקצת הומור בדרך – **הנער השקוף** הוא בדיוק הספר שבילכם!

💡 הצטרפו למסע של חנון, וגלו איך זה להיות בלתי נראה – עד שזה כבר לא כל כך כיף...

חלק 1: חיים בלתי נראים

השמש שקעה לאט מאחורי גגות הבניינים הישנים, צובעת את השמיים בגווניים של כתום ואדום שחנן לא ממש שם לב אליהם. הוא פסע ברחוב הצר שבו גר, שומע את צעדיו מהדהדים על המדרכה הישנה. האוויר היה חם ולח, מלא בריחות של אספלט שרוף מהיום הקופח ושל פרחים עייפים מהגינה הציבורית שמישהו שכח להשקות כבר שבועות. הרחוב היה שקט יחסית – רק כמה אנשים חזרו הביתה, שקועים בטלפונים שלהם או בשיחות קצרות עם שכנים. חנן משך את רצועות התיק שלו על כתפיו, מרגיש כאילו הוא מנסה להידחק לתוך הקירות האפורים ולעשות את עצמו קטן יותר, שקוף יותר. הוא שנה את ההרגשה הזו, את התחושה שהוא בלתי נראה – לא כוח-על מגניב כמו בסרטים של מארוול, אלא פשוט מצב קיומי מעצבן שגרם לו להרגיש כמו רהיט ישן שכולם מתעלמים ממנו עד שמישהו נתקל בו בטעות.

חנן לא היה ילד מוזר או דחוי במיוחד – הוא פשוט לא היה משהו ששמים לב אליו. הוא לא היה הכוכב של הכיתה, לא הספורטאי שכולם מעריצים, ולא הגאון שמקבל מחיאות כפיים על פתרון בעיות מתמטיקה מסובכות. הוא היה תלמיד בינוני-מינוס, כזה שמקבל ציונים שלא ממש מביכים אבל גם לא מרשימים. המורים לא ממש זכרו את שמו, והחברים לכיתה – אם אפשר לקרוא להם ככה – לא חיכו לו אחרי השיעורים ולא הזמינו אותו למשחקי כדורגל בחצר. בבית המצב לא היה הרבה יותר טוב. הוריו היו גרושים כבר כמה שנים, והוא הרגיש שהם עסוקים מדי בחיים שלהם כדי לשים לב אליו. אמא שלו עבדה עד מאוחר, ואבא שלו... טוב, הוא כבר מזמן הפך לזיכרון עמום שמגיע לביקורים קצרים פעם בחודש, אם בכלל. חנן זכר איך פעם ניסה לשאול אותם למה הם נפרדו, אבל אמא שלו אמרה ש"זה מסובך" בקול עייף, ואבא שלו רק משך בכתפיים ואמר, "ככה זה החיים." הוא הפסיק לשאול. הוא קיבל את זה כמו שהוא קיבל הכול – בשתיקה.

כשהגיע לדלת הכניסה של הבניין, הוא שלף את המפתח מהכיס ונאבק עם המנעול הישן והחלוד, כמו תמיד. קולות מהדירות הסמוכות מילאו את חלל המדרגות – חדשות רועשות מהטלוויזיה של השכן מלמעלה, צחוק של ילד קטן מהדירה ממול, ורעש של מחבתות שמישהו שטף במטבח בקומה הראשונה. הוא נכנס לדירה הקטנה שלו, השליך את התיק לפינה ליד הספה, וידע שאף אחד לא יחכה לו שם. אמא שלו עדיין לא חזרה מהעבודה, והדירה הייתה שקטה מדי, מלבד זמזום קל של המקרר הישן. הוא התיישב לרגע על הספה, נעליים עדיין על הרגליים, והביט סביבו. הכול נראה אותו דבר – הספה החומה המהוהה, השולחן הקטן עם כתמי קפה ישנים, והטלוויזיה שתמיד הייתה דלוקה כשאמא שלו חזרה. הוא הרגיש כמו דמות בסרט תיעודי משעמם על חיי היומיום של ילד ממוצע, כזה ששום ערוץ לא ישדר כי אין בו שום דבר מעניין.

אבל הוא לא רצה להיות ככה. הוא רצה ששימו לב אליו, שיראו אותו, שמישהו יגיד, "היי, חנן, אתה כאן!" הוא ניסה פעם להצטרף לקבוצת כדורסל בבית הספר, אבל הכדור תמיד החליק לו מהידיים, והמאמן אמר לו בעדינות ש"אולי זה לא בשבילך". הוא ניסה לנגן על גיטרה, אבל האקורדים התבלבלו לו, והוא ויתר אחרי שבוע. בסוף הוא הפסיק לנסות. הוא התייאש. הוא קיבל את זה שהוא לא מיוחד, לא בולט, לא משהו שזוכרים. הוא היה חנן – הילד השקוף, זה שתמיד נשאר מאחור.

הוא קם מהספה, החליף בגדים, והלך לחדרו. הוא התיישב על המיטה, השעין את הראש על הקיר, והביט בתקרה המוכתמת בכתם קטן של עובש שגדל שם כבר חודשים. הוא הרגיש כבד, כאילו כל יום היה חזרה על היום הקודם, כמו תקליט שבור שמנגן את אותו שיר

משעמם שוב ושוב. ואז, בלי שום התראה, משהו קטן קרה – רגע ששינה הכול. הוא שכב על המיטה, עיניו נדדו לחלון הפתוח למחצה, והוא שם לב לשכן הזקן שישב על המרפסת ממול, כמו תמיד. השכן הזה – גבר כחוש עם זקן אפור קצר ופנים חמורות – תמיד ישב שם עם כוס תה ועיתון, נראה כאילו הוא שחקן בסרט ישן ששכחו לצלם את הסוף שלו. חנן מעולם לא דיבר איתו, אבל הוא תמיד חשב שהוא נראה קצת מפחיד, קצת עצוב, ובעיקר מוזר.

אבל הפעם, השכן לא סתם ישב שם. הוא הסתכל על חנן. ממש הסתכל. עיניהם נפגשו דרך החלון, וחנן הרגיש צמרמורת קלה עוברת בגבו. השכן הרים גבה, ואז – דבר שלא קרה אף פעם – הוא חייך. זה לא היה חיוך גדול או חם, אלא חיוך קטן, כמעט ערמומי, כאילו הוא יודע משהו שחנן לא יודע. חנן נרתע לאחור, מרגיש כאילו מישהו שפך עליו דלי מים קרים. "מה הבעיה שלו?" חשב לעצמו, מוריד את המבט במהירות. השכן הזה מעולם לא חייך. הוא תמיד נראה כועס או משועמם, כמו מישהו שמחכה שמישהו יקרה אבל לא ממש מאמין שזה יקרה. ועכשיו הוא חייך? לחנן? זה היה מוזר מדי, מפתיע מדי, ולא נוח מדי.

יותר מאוחר באותו ערב, כשאמא שלו חזרה הביתה, היא נראתה עייפה כרגיל. היא השליכה את התיק שלה על הכיסא, הדליקה את הטלוויזיה, ושקעה מול איזו תוכנית ריאליטי שבה אנשים צעקו אחד על השני. חנן ישב ליד שולחן המטבח, אכל ארוחת דגני בוקר מאולתרת כי לא היה לו כוח לבשל, והביט בה. היא לא אמרה כלום, רק נאנחה מדי פעם כשמישהו בטלוויזיה עשה משהו טיפשי. הוא תהה לעצמו – האם גם היא תסתכל עליו ככה, כמו השכן? האם מישהו בכלל יראה אותו באמת? ואז, בלי לדעת למה, הוא החליט לנסות משהו. הוא לא ידע מה הוא עושה, אבל הוא נשם עמוק, התרכז בה, וחשב על התחושה המוזרה שעברה בו כשפגש את עיני השכן. הוא ניסה לדמיין שהוא שולח לה משהו – אולי תשומת לב, אולי חמימות, הוא לא ממש ידע.

אמא שלו מצמצמה, קמט קטן נרשם על מצחה, ואז היא הסתובבה אליו. "חנן, הכול בסדר?" שאלה, והקול שלה היה רך יותר מהרגיל, כמעט מופתע. חנן כמעט שמט את הכף מהיד. היא לא דיברה אליו ככה כבר שנים – לא מאז שהיה קטן והיא עוד שרה לו שירים לפני השינה. "כן", הוא מלמל, מנסה להסתיר את הבלבול שלו. "סתם חשבת על... החיים." היא חייכה חיוך קטן ועצוב, ואמרה, "החיים תמיד מוזרים, חנן. אנחנו פשוט צריכים ללמוד לחיות איתם." הוא הנהן, לא ממש יודע מה להגיד, וקם ללכת לחדרו. הלב שלו דפק במהירות, והראש שלו הסתחרר. מה קרה עכשיו? איך הוא גרם לה להסתכל עליו ככה?

במיטה, הוא ניסה שוב. הוא קם, חזר למטבח, ועמד לידה בשקט. היא עדיין בהתה בטלוויזיה, שקועה בעולם שלה. הוא התרכז שוב, חזק יותר, וחשב בראש, "אמא, תסתכלי עליי." הוא הרגיש משהו זורם ממנו, כמו גל קטן של אנרגיה שהוא לא ממש הבין. ופתאום – היא הסתובבה. "מה אתה רוצה, חנן?" שאלה, והקול שלה היה קצת חסר סבלנות אבל גם סקרן. הוא נבהל כל כך שהוא לא ידע מה לענות. "אה... כלום", מלמל, והיא נאנחה והמשיכה לבהות בטלוויזיה. הוא חזר לחדרו, התיישב על המיטה, ובהה בחושך. הראש שלו היה מלא שאלות. איך הוא עשה את זה? מה זה אומר? הוא ניסה להירדם, אבל לא הצליח. הוא חשב וחשב עד שכבר היה מאוחר בלילה, והעיניים שלו נעצמו לבד.

למחרת הוא קם מאוחר, התלבש במהירות, ויצא לבית הספר. הוא לא דיבר עם אף אחד בדרך, רק הלך וחשב. כשהגיע לחצר בית הספר, הוא ראה את החברים שלו משחקים כדורגל, אבל הוא לא הצטרף. הוא עמד בצד, צפה בהם, והרגיש שמהו בו השתנה. הוא לא

היה אותו חנן שקוף מאתמול. הוא לא ידע מה קורה לו, אבל הוא ידע שזה משהו גדול. משהו מפחיד. ובעיקר – משהו שהוא חייב להבין. אבל מה יקרה כשמישהו אחר ישים לב?

נהניתם?

רוצים להמשיך לקרוא?

צרו עימנו קשר דרך:

וואטספ בלבד: 050-5044738

מייל: ubriga@gmail.com